

โบสถ์สูงใหญ่สวยงาม ตั้งตระหง่านตระการตาอยู่บนยอดเขา เบื้องล่างมีแม่น้ำไหลผ่านเมืองลียง เมืองทางตะวันออกตอนกลางที่สวยงามและขึ้นชื่อเรื่องอาหารของฝรั่งเศส ณ จุดชมวิวบนยอดเขาข้างโบสถ์ใหญ่หญิงชายคู่หนึ่งดูเผินๆ เหมือนกับยืนหม่อมองวิวสวยของเมืองเบื้องล่าง ลักพักหนึ่งหนุ่มชาวฝรั่งเศสรูปร่างผอมสูงผมสีน้ำตาลทอง นัยน์ตาสีฟ้า จมูกโต้งแหลม และปากหยักบางได้รูปปรับกัน ทำให้ใบหน้าดูหล่อสะอาด แต่เคร่งขรึม ก็เอ่ยถามผู้หญิงผมสั้นรูปร่างแบบบางที่ยืนเคียงข้างเป็นภาษาฝรั่งเศสเสียงเบาสุภาพ

“ทัชมา คุณแน่ใจแล้วหรือว่าจะไม่กลับไปเรียนแพทย์ต่อให้จบ ผมเสียตายนั่นคุณนะ อีกไม่นานความฝันของคุณก็จะกลายเป็นความจริง คุณจะได้เป็นแพทย์รักษาชีวิตคนไข้ผู้ยากไร้และด้อยโอกาสตามที่คุณเคยตั้งอุดมการณ์เอาไว้ตั้งแต่เด็ก”

ฟรองซ์ หรือฟรองซัวส์ และทัชมา ลา ฟาแยต สองหนุ่มสาวเคยเป็นนักศึกษาแพทย์รุ่นเดียวกัน จึงคบหากันเป็นเพื่อนตลอดมา แม้ว่าภายหลังทัชมาจะลาออกจากมหาวิทยาลัยเตรียมแพทย์แล้วก็ตาม เวลานี้ฟรองซ์เรียนจบแล้วและได้งานแพทย์อาสาสมัครในประเทศทางแอฟริกาประเทศหนึ่ง เร็วๆ นี้เขาจะ

เดินทางไปที่นั่น วันนี้เขาจึงมาลาทัชมาเพื่อนรัก

“ฉันเคยคิดเสมอว่ามือของฉันจะช่วยรักษาคนไข้ให้มีชีวิตต่อไป แต่ฉันกลับทำให้คนไข้ต้องตาย มันเป็นบาปติดตัวฉันตลอดเวลาและตลอดไป”

ดวงตาดำกลมโตของทัชมามีหยาดน้ำตาเอ่อล้นด้วยความสะเทือนใจและเสียใจในความผิดพลาดเมื่อครั้งอดีต พร่องซิ้มมองใบหน้าสวยที่ซีดขาวของเพื่อนสาว ชาวอาหรับผิวขาวด้วยความเข้าใจ หลังเกิดเหตุการณ์ครั้งนั้นแล้ว ทัชมาก็เปลี่ยนไป ไม่เหมือนเดิมเลย เธอเคยเป็นผู้หญิงที่ฉลาด ร่าเริง และมองโลกในแง่ดี แต่เวลานี้กลับเคร่งขรึม เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เธอตัดผมสั้นเหมือนเด็กวัยรุ่นผู้ชาย สวมใส่เสื้อผ้าสีดำที่ปกปิดร่างกายมอมบาง มองเห็นเพียงร่องทำบุญตีสีดำที่สวมใส่ เพื่อกันความหนาวเย็นของอากาศรอบตัวเท่านั้น ชายหนุ่มถอนหายใจยาว ก่อนจะยกมือขึ้นปิดเส้นผมที่ปลิวมาปรกหน้าให้ด้วยความอ่อนโยนและเอ่ยว่า

“มันไม่ใช่ความผิดของคุณเลยนะ ศาลตัดสินแล้วว่าไม่ใช่ความผิดของคุณ คุณไม่ได้ทำให้คนไข้ตาย ถึงเวลาที่เขจะต้องไปรับใช้พระเจ้าบนสรวงสวรรค์ต่างหาก เวลานี้ทุกคนก็เข้าใจคุณดีแล้วมิใช่หรือ”

“แต่ฉันยังรู้สึกผิดอยู่ในใจตลอดเวลา ฉันตัดสินใจแล้วว่า ฉันจะชดใช้บาปนั้นด้วยการปวารณาตัวรับใช้ศาสนา พรุ่งนี้ฉันจะบวชเป็นแม่ชี”

ทัชมายกมือขึ้นปาดน้ำตาและพูดด้วยน้ำเสียงม่นคง ดวงตาโตฉายความเด็ดเดี่ยวราวกับคนที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว

“แน่ใจแล้วหรือทัชมา ญาติๆของคุณไม่ได้คัดค้านอะไรเลยหรือ”

นายแพทย์พร่องซ้วรู้สึกก่อนล้าไปในทันใด มือที่ยกขึ้นปิดเส้นผมของหญิงสาวตกลงข้างลำตัว

“ตั้งแต่ฉันจากบ้านเกิดเมืองนอนมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เด็ก ฉันก็คิดอยู่เสมอว่า พ่อแม่ของฉันและญาติทุกคนคงตัดขาดจากฉันหมดแล้ว มาแม่รีให้ชีวิตใหม่แก่ฉันที่นี่ มาแม่รีเคารพความคิดและการตัดสินใจของฉันเสมอ”

พร่องซ้วใจหายวาบ เพราะรู้ว่าจะไม่มื่ออะไรมาเปลี่ยนใจเพื่อนสาวคนนี้ได้เลย ทั้งสองคบกันมานานหลายปีจนรู้ว่าเธอเป็นคนมีเหตุผลและเด็ดเดี่ยวเพียงใด

“ตลอดเวลาหลายปีที่เราคบกันมา คุณไม่คิดว่าผมเป็นคนสำคัญสำหรับคุณบ้างเลยหรือ ทัชมา”

ใบหน้าหล่อแบบคอเคเซียนขริ้มลงถนัดตา น้ำเสียงตัดพ้อยั้งนัก

“คุณก็รู้ดีว่า ฉันไม่มีใครเลยนอกจากคุณเพียงคนเดียวเท่านั้น คุณเป็นเพื่อนแท้ที่ฉันสนิทและไว้วางใจมากที่สุด ฉันชอบใจคุณมากนะพรองซ์ ชอบใจที่คุณจริงใจและมีแต่ความหวังดีให้ฉันตลอดมา”

หญิงสาวจับมือใหญ่ขาวสะอาดที่ตัดเล็บสั้นของชายหนุ่มเอาไว้ว่าจะปล่อยใจ

“ผมเคยคิดเข้าข้างตัวเองเสมอว่า เวลาคงทำให้คุณเปลี่ยนความรู้สึกได้ แต่เวลานี้มันคงสายเกินไปเสียแล้ว”

พรองซ์มิสามารถเอ่ยคำว่ารักออกมาได้ เพราะเขาไม่ยอมทำตัวเป็นมารศาสตร์ชาตขวางหนทางแห่งความสงบสุขที่ทัชมาได้ตัดสินใจเลือกแล้วสำหรับชีวิตของเธอ

“แต่เราจะจะเป็นเพื่อนกันตลอดไปมิใช่หรือ พรองซ์”

ดวงตากลมโตจับจ้องที่ใบหน้าผิตหวังของเพื่อนหนุ่ม

“โอเค เราจะจะเป็นเพื่อนกันตลอดไป”

“ฉันต้องไปพบมาแมร์แล้วละ ลาก่อนนะ เราคงได้พบกันอีก Au revoir... ลาก่อน”

“ก่อนจากกัน ขอให้คุณจำไว้เสมอว่า ผมจะรอคุณเปลี่ยนใจนะ ทัชมา ผมจะรอคุณ และจะรอตลอดไป Au revoir... ลาก่อน”

สองหนุ่มสาวโอบกอดกันตามธรรมเนียมฝรั่งและผล่อออกจากกัน พรองซ์หน้าเศร้า จำใจยอมรับความจริงทั้งที่มันค้านกับหัวใจของเขาเหลือเกิน ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บปวดใจยิ่งนักที่ทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากปล่อยให้เธอเดินจากไปต่อหน้าต่อตา

ทั้งสองโอบมือลากัน ดวงตาสีฟ้าของชายหนุ่มผมทองมีน้ำตาเอ่อคลอ ยามเห็นหญิงสาวผู้เป็นที่รักกำลังเดินจากไป ร่างผอมบางในชุดสีดำของเธอเดินฝ่าละอองหิมะสีขาวที่โปรยลงมาไม่ขาดสาย เธอเดินจากไปโดยไม่เหลียวกลับมา

พรรณวดี

มองอีกเลย

ทั้งสองหารู้ไม่ว่า การพบกันเป็นครั้งสุดท้ายนี้อยู่ในสายตาของบุรุษร่างสูง ในชุดเสื้อคลุมตัวยาวสีดำ ใบหน้ามีหมวกใบใหญ่สีดำบังมิดชิด เขาแอบถ่ายรูป ด้วยกล้องดิจิทัลขนาดเล็กเพื่อบันทึกภาพเหตุการณ์เอาไว้ตลอดเวลา

ร่างโปร่งบางในชุดกระโปรงยาวสีดำของทัชมาเดินอย่างสงบเสงี่ยมเข้าไปภายใน โบสถ์ใหญ่ หญิงสาวหยุดยืนตรงหน้าแม่ชีวัยชราในชุดดำ สวมหมวกปีกสีขาวที่ยืนสงบนิ่งมองมา

“ลูกตัดสินใจเด็ดขาดแล้วใช่ไหม ทัชมา”

น้ำเสียงเบียบด้วยเมตตาเอ่ยถามเบาๆ

“ค่ะ มาแมร์ หนูตัดสินใจแล้วค่ะ พຽ່งนี้หนูจะบวชเป็นแม่ชีค่ะ”

ทัชมาตอบด้วยความมั่นใจ

“ก็ดีแล้ว แม่ดีใจกับลูกด้วยที่ลูกเลือกทางเดินชีวิตด้วยหัวใจของตัวเอง อ้อ...ก่อนจะมาที่นี่แม่ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจ่าหน้าของถึงลูก รีบไปสิ คงเป็นเรื่องสำคัญมากทีเดียว เพราะตั้งแต่ลูกมาอยู่กับแม่ที่นี่ ทางโน้นไม่เคยติดต่อมาเลยใช่ไหม”

มาแมร์หมายถึงบรรดาญาติ ๆ ที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งทะเลทรายของทัชมานั่นเอง

“ค่ะ มาแมร์ พ่อแม่และญาติทุกคนตัดขาดลูก ไม่มีใครอยากติดต่อกับลูกเลยค่ะ เพราะทุกคนคิดว่าลูกคือและเห็นแก่ตัว คิดถึงแต่ประโยชน์ของตัวเอง การกระทำของลูกในอดีตทำให้ทุกคนต้องพากันเดือดร้อนไปหมด ท่านพ่อต้องกลายเป็นคนไร้สัจจะ และแคว้นवालเดะห์ของเราต้องพบกับความยากจน ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากแคว้นอื่น ๆ ลูกทำให้ทุกคนพบกับความอับอาย เลื่อมเสีย ชื่อเสียง และพบกับความยากลำบากอย่างที่สุด”

ทัชมาพิมพ์ปากออกมาอย่างคนสำนึกผิด ถ้าย้อนอดีตกลับไปได้เธอคงไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน

“เหตุการณ์มันผ่านมานานนับสิบปีแล้ว ตอนนีูลูกของแม่มีชีวิตใหม่อยู่ที่นี้

ลูกอย่าไปคิดถึงอดีตที่มันเจ็บปวดอีกเลยนะ ลืมมันเสียเถิด แล้วลูกจะพบแต่ความสุขและความสบายใจ”

“ค่ะ มาแมร์ หนูจะไม่คิดถึงอดีตอีกแล้ว หนูจะมองไปข้างหน้าเท่านั้น หนูขออนุญาตเปิดจดหมายอ่านนะคะ”

ทัชมาพยายามตั้งสติและเหลือบดูจดหมายในมือด้วยความสงสัย คงเป็นเรื่องสำคัญมากทีเดียว

“ดีเหมือนกัน มาแมร์ก็อยากรู้ว่าทางโน้นเขามีเรื่องสำคัญมากเพียงใดจึงติดต่อมา”

ทัชมาเปิดซองจดหมายสีม่วงและยื่นอ่านอยู่ตรงหน้ามาแมร์

ถึงพี่หญิงทัชมาที่เคารพรักยิ่ง

ผมต้องขอโทษที่ไม่ได้ติดต่อพี่หญิงเลย เพราะผมและพวกเราทุกคนคิดว่าพี่หญิงมีชีวิตใหม่ในโลกใหม่แล้ว คงไม่ต้องการติดต่อกับพวกเราอีก แต่เวลานี้ผมมีเรื่องจะแจ้งให้พี่หญิงทราบว่า วาลเดาะห์ของเราพบกับความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่งแล้ว น้องนิมาห์ของเราได้จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ ผมจะยังไม่บอกว่าน้องตายเพราะอะไร แต่ก่อนตายน้องได้เอ่ยคำขอเป็นครั้งสุดท้าย น้องนิมาห์ขอให้พี่หญิงเดินทางไปร่วมพิธีศพของน้องให้ได้ ที่น้องจะได้หลับเป็นสุขไปชั่ววันรันดร์ พวกเราไม่เข้าใจว่าทำไมน้องนิมาห์ต้องการอย่างนี้ ถ้าพี่หญิงไม่เห็นแก่คนตายก็ขอให้นึกถึงท่านแม่บ้าง ท่านแม่ชรามากแล้ว ผมเองก็ไม่รู้ว่าท่านแม่จะมีชีวิตยืนยาวต่อไปนานสักแค่ไหน แต่ในใจของผมนึกว่าท่านแม่รอดอยการกลับไปวาลเดาะห์ของพี่หญิงตลอดเวลา

ควรมีควรรสุดแล้วแต่พี่หญิง แต่ผมอยากให้พี่หญิงกลับมาเยือนวาลเดาะห์สักครั้ง ก่อนที่พี่หญิงจะเลือกเดินในโลกแห่งธรรมไปตลอดกาล

รักและคิดถึงพี่สาวคนเดียวเสมอและตลอดไป

อามิล

๕

พรสวรรค์

เมื่ออ่านจดหมายจบ ความเสียใจที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนทำให้จดหมายร่วงจากมือโดยไม่รู้ตัว ร่างผอมบางของทัชมาทรุดลงไปกองกับพื้นหินอ่อนของโบสถ์ หญิงสาวพึมพำคำพูดออกมาด้วยความเสียใจ

“โธ...นี่มาห์...นี่มาห์น้องรักของพี่ ทำไมน้องถึงได้อายุสั้นนัก มีน่าละ เมื่อก่อนพี่ถึงได้ฝันเห็นน้องเดินร้องไห้มาหาพี่ เพราะน้องต้องการมาลาพี่นี่เอง พี่ผิดเองที่ไม่ได้ติดต่อน้องเลย ตอนนั้นก็สายเกินไปเสียแล้ว น้องจากพี่ไปไม่มีวันกลับ ซาตินี่เราจะไม่ได้พบหน้ากันอีกแล้ว”

ทัชมาารู้สึกเหมือนกับว่าหัวใจกำลังจะสลายด้วยความเสียใจ น้ำตาไหลพร่างพรูไม่ขาดสาย

“เกิดอะไรขึ้น บอกแม่มาซิ ทัชมา”

มาแมร์ทรุดตัวลงไปโอบไหล่ลูกสาวชาวต่างชาติที่กำลังนั่งสะอื้นให้อยู่ตรงหน้า

“นี่มาห์...น้องสาวคนเดียวของหนู เธอเสียชีวิตแล้วค่ะ มาแมร์”

“จริงหรือ โธ...อายุสั้นจริง ช่างน่าสงสารเหลือเกิน เธอเสียชีวิตเพราะอะไรหรือลูก หรือว่าประสบอุบัติเหตุ”

“อามิลน้องชายของหนูไม่ได้บอกมาในจดหมายค่ะ แต่เขาบอกว่าก่อนตายนี่มาห์เคยขอไว้ว่าอยากให้หนูไปร่วมพิธีศพให้ได้ค่ะ มาแมร์”

หญิงสาวพูดเสียงปนสะอื้น ก่อนจะซับหน้าลงกับฝ่ามือ ร้องไห้ออกมาอีกด้วยความเสียใจ

“เพราะอย่างนี้เขาจึงติดต่อลูกมา แล้วลูกจะตัดสินใจอย่างไร พรุ่งนี้ลูกต้องเข้าพิธีบวชแล้วนะทัชมา”

มาแมร์เตือนสติ

“หนูยังคิดอะไรไม่ออกเลยคะ มาแมร์ ทุกอย่างมันเกิดขึ้นกะทันหันเหลือเกิน หนูอยากทำตามที่น้องต้องการ อยากกลับไปร่วมพิธีศพน้อง ก่อนที่จะไม่ได้ทำอะไรเพื่อน้องอีก แต่ทางนี้ละ...หนูจะอย่างไรดีคะ”

ดวงตากลมโตที่พร่างพราวด้วยหยาดน้ำตามองมายังไบหน้าเหยี่ยว่น ทว่าแฝงความเมตตาอย่างจะขอความเห็น

“ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิดนะ แม่เชื่อว่าในที่สุดพระเจ้าจะช่วยชี้ให้ลูกเห็นทางสว่างและตัดสินใจได้เอง ก่อนอื่นลูกต้องทำจิตใจให้สงบ ลูกต้องมีสตินะ ทัชมา เราจะสวดมนต์ขอพรจากพระเจ้าด้วยกัน ขอให้พระองค์ช่วยชี้ทางสว่างให้แก่ลูกด้วย”

มาแมร์ส่งยิ้มอ่อนโยนและปลอบใจให้ลูกสาวที่เลี้ยงดูมาด้วยความรักกานานนับสิบปี ดวงตาคำน้ำตาของทัชมาสบดวงตาสีฟ้าอ่อนจางของมาแมร์ด้วยความเข้าใจ จากนั้นทั้งสองจึงสวดมนต์ต่อหน้ารูปปั้นองค์พระเยซูด้วยกันอย่างสงบ

คืนนั้นเมื่อกลับมาห้องพักเล็กๆ ขนาดอยู่ได้คนเดียวซึ่งอยู่ด้านหลังโบสถ์ใหญ่ ทัชมาก็เดินไปที่กระเป๋าลือผ้าใบโตสีดำที่ตั้งอยู่ชิดผนังห้อง หญิงสาวเปิดกระเป๋าหยิบรูปถ่ายครอบครัว... พ่อแม่ ลูกสาวสองคน และลูกชายหนึ่งคน... ออกมารูปนั้นเก่าจนเหลืองแล้ว แต่ยังเห็นภาพได้ชัดเจน ทัชมานำรูปถ่ายไปนั่งดูบนเตียงไม้ขนาดนอนได้คนเดียว มือเรียวขาวลูบไล้รูปภาพของเด็กหญิงตัวเล็กที่กำลังยิ้มน่ารักอยู่บนตักมารดา ใบหน้าของเด็กหญิงคนนั้น่องละม้ายเด็กหญิงคนที่ขี้นอนอยู่ข้างๆ พลันสมองของทัชมาก็ย้อนคิดถึงอดีตเมื่อครั้งยังเยาว์วัย

“น้องนี่มาห์ อย่าวิ่งสิเพคะ พื้นเฉอะแฉะ เดี่ยวก็หกล้มไปหรอก”

เจ้าหญิงทัชมาวัยหกชันษาเอ่ยห้าม เมื่อเห็นพระชนิษฐาองค์เล็กพระชันษาสามปีทรงวิ่งไปเด็ดดอกทิวลิปแสนสวยที่กำลังออกดอกสะพรั่งในสวนข้างวัง ท่านพ่อเพิ่งมีรับสั่งให้คนสวนนำมาทดลองปลูกที่แก้ววันวลเดะห์เป็นครั้งแรก เวลานั้นทิวลิปงอกงามและออกดอกสวยเต็มสวนเลยทีเดียว

“ดอกไม้สวย หนูอยากเด็ดดอกไม้เพคะ”

พระสุรเสียงเล็กๆ รับสั่งกลับมาอย่างไม่ใส่พระทัย พระบาทเล็กๆ ยังคงวิ่งไปข้างหน้า ผู้เป็นพระเชษฐภคินีอดไม่ได้ ต้องเสด็จตามและเข้าไปอุ้มพระชนิษฐาซึ่งสวมชุดพื้นเมืองสีฟ้าสดใสเอาไว้ เจ้าหญิงนี่มาห์ทรงเดินไปมาทำให้พระเชษฐภคินีเสียหลักล้มลงไปกระแทกพื้นดิน และรู้สึกเจ็บที่พระบาทข้างซ้าย

“อู๊ย”

เจ้าหญิงองค์ที่ทรงอุทานออกมาด้วยความตกพระทัย เมื่อทอดพระเนตรเห็น

พรณวดี

พระโลหิตแดงเข้มซึ่มออกมาจากบาดแผลที่เกิดจากการกระแทกพื้นดิน

“แง...แง...”

เจ้าหญิงองค์นี้องยกพระหัตถ์ขึ้นขยี้พระเนตรทั้งสองข้าง แล้วทรงกันแสง ออกมาด้วยความตกพระทัย ทำให้เจ้าหญิงทักสมาทรมลใจความเจ็บปวด หันไปอุ้ม พระชนินุชูลาและรับสิ่งปลอบทันที

“โอ...โอ...น้องเจ็บตรงไหน บอกพี่ พี่จะเป่าให้นะเพคะ”

“ตรงนี้เพคะ น้องเจ็บตรงนี้เพคะพี่หญิง”

พระสุรเสียงเล็กๆ ทรงอดอ้อน พลางชี้พระดัชนีกกลมป้อมไปที่พระพาหา ข้างขวาซึ่งมีรอยถลอกนิดหน่อยเท่านั้น

“พี่เป่าให้นะเพคะ โอ...เพียง...หายแล้ว...ไม่เจ็บแล้วนะ”

เจ้าหญิงองค์นี้องทรงหยุดกันแสง พระพักตร์เล็กแยมั้สรวลจนเห็นพระทนต์ ที่เล็ก ๆ น่ารัก ทำให้เจ้าหญิงทักสมาลึ้มความเจ็บ ทรงอุ้มพระชนินุชูลาทรงพระดำเนิน ไปเด็ดดอกทิวลิปด้วยพระพักตร์ยิ้มแยมั้ ลึ้มความเจ็บปวดขององค์เองจนหมดสิ้น ภาพในอดีตเลื่อนหายไป ทักสมากลับมาอยู่กับปัจจุบัน ใบหน้าของหญิงสาว แดงเรื่อด้วยความเสียใจ เธอได้แต่คร่ำครวญกับตัวเองเบา ๆ

“น้องรักของพี่ พี่รักน้อง พี่เจ็บแทนน้องได้ พี่ตายแทนน้องได้เสมอ พี่ขอโทษที่หนีมาอยู่ที่นี้ พี่ไม่ได้อยู่ปกป้องชีวิตน้องสาวคนเดียวของพี่ พี่ขอโทษ... น้องให้ภัยพี่ด้วยนะ นิมาห์”

ทักสมาหันหน้าลงกับฝ่ามือแล้วร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจเป็นที่สุด

เช้าวันรุ่งขึ้น ทักสมาสวมชุดกระโปรงสีดำ เดินอย่างเชื่องช้าเข้าไปในโบสถ์เพื่อทำ พิธีบวชตามที่ได้กำหนดไว้แล้ว หญิงสาวรู้สึกมือเย็นเท้าเย็นไปหมดขณะเดิน ผ่านมาแมร์และกลุ่มแม่ชีในชุดสีดำทั้งหลายที่มาพร้อมเป็นสักขีพยานในการบวช ครั้งนี้ คุณแม่อธิการ้วยชราวยืนอย่างสงบนิ่งอยู่ด้านหน้าเตรียมประกอบพิธี ทักมา เดินไปคุกเข่าตรงหน้ารูปปั้นพระแม่มาลีและทำความเคารพก่อนจะหันมาเผชิญหน้า กับทุกคน

“ทักมา ลูกตัดสินใจแล้วนะว่าลูกพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าแล้ว”

คุณแม่อธิการเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา ทุกคนในที่นั้นต่างนิ่งเงียบ รอฟังคำตอบ

ทัชมานิ่งคิดอยู่ชั่วครู่ เมื่อใคร่ครวญดีแล้วจึงหันมาบอกทุกคนอย่างตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า

“เวลานี้จิตใจของหนูว่าวุ่นเหลือเกิน หนูเคยคิดว่าหนูสามารถตัดขาดจากทางโลกได้ แต่ไม่จริงเลย หนูอยากไปพบบ้างเป็นครั้งสุดท้ายค่ะ หนูยังไม่พร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้า หนูขอเวลาอีกสักหน่อยนะคะ พระเจ้าเป็นเจ้า ขอได้โปรดประทานอภัยให้หนูด้วย”

แม่ชีทุกคนเงยบกริบ คุณแม่อธิการเป็นผู้ทำลายความเงียบขึ้นมา

“แม่รู้ว่าลูกยังไม่พร้อม ใจของลูกยังตัดทางโลกไม่ขาด ลูกไปเถอะนะ ไปตามหัวใจของลูกเรียกร้อง ถ้าพร้อมเมื่อไหร่ ลูกจะรู้เอง แม่ขออวยพรให้ลูกโชคดีนะ ทัชมา แม่หวังว่าแม่จะได้เห็นลูกที่นั่นอีกครั้งหนึ่ง”

“ขอบพระคุณมากค่ะ คุณแม่อธิการ ที่เข้าใจหนู”

ทันทีที่คุณแม่อธิการพูดจบ บรรดาแม่ชีทุกคนต่างสวดมนต์ขอพรต่อพระเจ้าเป็นเจ้า ทัชมาเดินช้าๆ ออกมาจากโบสถ์ด้วยใบหน้าที่มีน้ำตาเอ่อนอง